

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲/۱۰/۱۴

عبدالوحید وحید

جگړه؛ پردیو ته د نفوذ فرصت او افغانانو ته د بقا اندېښنه

افغانان له اوږدو، ځپونکو او وېجاړوونکو جگړو څخه وروسته تر هر څه زیات ثبات، د زده کړو د گراف لوړوالي، اقتصادي وده او ملي یووالی غواړي. د دغو موخو ترلاسه کول په کور د ننه ثبات، وخت سرچینو، کادرونو، ښه حکومتولي او اوږدمهاله مبارزې ته اړتیا لري. که هېواد مو یو ځل بیا د پردیو په لمسون او ملاتړ په کورنۍ جگړه کې لټار شي، ممکن افغان ولس ته د خپلې بقا په بیه تمام شي او اوږدمهاله پایلې به یې یوازې د واک پر سر د افغان ډلو شخړه او د افغانستان په پولو کې محدود نه پاتې کیږي.

د افغانستان جغرافیایي موقعیت او د سیمې له جیوپولیتیکي معادلو سره تړاو به دغه جگړه د سیمه ییزې سیالي برخه وگرزوي. د کورنۍ جگړې ننگونې یوازې په دغه چوکاټ کې نشو راټولولای چې څوک به واک گټي. مهمه پوښتنه دا ده چې ایا د تیرو کورنیو جگړو ترڅه یادونه په ځانگړي ډول د کابل کنډواله کیدل د افغانانو هېر شول او ایا افغانستان به له داسې جگړې وروسته متحد، خپلواک، او د پریکړو کولو وړ هېواد پاتې شي؟

کورنۍ جگړه هغه مهال په ملي بحران باندې بدلېږي چې نظام د خپلو جغرافیایي پولو ساتلو، عدالت او عامه نظم د رامنځته کولو وړتیا له لاسه ورکړي او اړونده خواوې د واک ساتلو یا د واک په ترلاسه کولو باندې تکیه وکړي. په دغه حالت کې هر اړخ د خپل ځواک په زیاتولو باندې پانگونه کوي، خو د یوه لوري لخوا د ځواک د زیاتولو هڅه د بل اړخ لپاره گواښ گڼل کېږي. د متقابلې وېرې دغه تسلسل جگړه اوږدوي او د سیاسي حل مخه نیسي. کله چې جگړه واک ته د رسیدو لپاره وسیله شي، د سولې بیه هم لوړېږي او مهمه دا چې د نیابتی جگړو رنگ خپلوي او د پردیو لپاره د نفوذ ساحه پراخه کیږي.

بهرنۍ استخباراتي شبکې د خپلو ستراتیژیکو موخو د ترلاسه کولو لپاره په افغانستان کې د هېڅ اړخ قاطع ملاتړ نه کوي بلکې یوازې گډوډي رامنځته کوي او د همدغو کورنیو رقابتونو له ادرس څخه خپل نفوذ پیاوړی کوي. هغوی اړتیا نه لري چې افغانستان په مستقیم ډول اشغال یا کنټرول کړي؛ له افغان خواوو سره د مالي، سیاسي، استخباراتي یا امنیتي اړیکو جوړول هغوی ته داسې فرصتونه ورکوي چې د جگړې رنگ او ښیرنگ بدل کړي. په دغه شان وضعیت کې د پردیو گټو لپاره افغانان په خپل هېواد کې دننه جنگېږي، خو د جگړې جاري ساتلو لپاره ځینې اړتیاوې له بهر څخه پوره کیږي. تر ټولو لوی زیان یې داده چې د افغانستان د سیاسي پرېکړو خپلواکي په تدریجي ډول د بهرنیو محاسبو او د نیابتی معادلو له اغېزو لاندې راځي.

د سیمې هېوادونه د افغانستان په هکله بېلابېلې امنیتي او ستراتیژیکي محاسبې لري. پاکستان له عسکري لیدلوري څخه له افغانستان سره ډښمنانه تعامل کوي؛ هند د پاکستان لیدلوري له خپل سیمه ییز حضور سره پرتله کوي؛ ایران د کډوالي، اوبو، د پولو د امنیت او اقتصادي لارو مسئلې لري؛ روسیه او د منځنۍ اسیا هېوادونه د افراطیت او د پولو د بې ثباتي خطر ته گوري. له همدې امله د افغانستان بحران کولای شي هر اړخ ته د نفوذ لپاره فرصت برابر کړي، خو په عین وخت کې د هغوی امنیت ته هم گواښونه رامنځته کیدای شي.

د کورنۍ جگړې اوږدمهاله زیان د جگړې له ختمېدو وروسته څرگندېږي. جگړه تولیدي اقتصاد له منځه وړي، پانگه او مسلکي کادرونه بهر ته وزي، د دولت عواید کمېږي، اوږدمهاله بې ثباتي رامنځته کیږي، ټولنیز درزونه پیاوړي او ملي یووالی زیانمن کیږي. کله چې خلک د سمټ، توکم یا سیاسي تړاو له مخې یو بل ته د ډښمن په سترگه وگوري، د جگړې پای په اتوماتیک ډول ټولنه بیرته له یو بل سره یوځای کیدو ته نه پرېږدي. د سړکونو او ودانیو بیا جوړول

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته راټولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې ښې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خبر و لولی

ممکن په پرتله بیز ډول اسانه وي، خو د پرگنو ترمنځ له منځه تللی باور بیا په اسانه توګه نه رامنځته کېږي او دا داسې اوږمهاله بهیر دی چې بهرنیان پکې مرسته نه بلکې خنډونه اچوي.

هر څومره چې کورني اداري بنسټونه کمزوري، سیاسي مشارکت محدود، عدالت کمزوری او د خلکو مشروع شکایتونه بې‌خوابه پاتې کېږي، د بهرني نفوذ لپاره امکانات برابرېږي. بڼا د جګړې د مخنیوي بنسټیزه وسیله د نظام او ټولنې ترمنځ د اعتماد بیا جوړول دي. په نظام کې د سمون او بدلون هڅې باید داسې وي چې خلکو ته پکې د مخالفت، سیاسي مشارکت او د حقونو د غوښتنو لپاره سوله ییزې لارې شتون ولري. پیاوړي کورنی مشروعیت د بهرنیو لاسوهنو پر وړاندې تر ټولو مهم دفاعي دیوال دی.

د سمون او بدلون د هڅو او جګړو ترمنځ باید کرښه روښانه وساتل شي. د حکومتولي پر نیمګړتیاوو نیوکه، ولسي غوښتنې د عدالت او شفافیت غوښتنه، د سیاسي او ټولنیزو اصلاحاتو غوښتنه د جګړې معنی نه لري او د دښمني په کتګوري کې نه راځي. افغانان باید د نظام د نسکورولو لاره نه، بلکې په نظام کې د سمون او بدلون لاره غوره کړي. داسې لاره چې له ستونځو څخه د انکار پر ځای د ستونځو د حل لپاره سیاسي او سوله‌ییزه تګلاره رامنځته کړي. افغانان کولای شي د افغانستان له جغرافیایي موقعیت څخه د ګټه اخیستنې له مخې خپل هیواد په سیمه ییزه او نړیواله ټولنه باندې له بار څخه په اقتصادي فرصت بدل کړي. د جنوبي او مرکزي اسیا ترمنځ موقعیت، ترانزیتی لارې، انرژي او سیمه‌ییز اتصال هغه فرصتونه دي چې یوازې د افغانستان په ثبات کې ارزښت پیدا کوي. که افغانستان له ثبات څخه برخمن وي، ګاونډیان د سوداګرۍ او اتصال لپاره ورسره سیالي کوي؛ که بې‌ثباته وي، همدغه جغرافیه د قاچاق، وسلوالو شبکو د تګ راتګ، امنیتي رقابتونو او نیابتي جګړو لپاره اسانتیاوې برابروي. د افغانستان ثبات د افغانانو تر څنګ د سیمې اقتصادي او امنیتي اړتیا هم ده.

افغان ولس له جګړو څخه ستړی دی. هغوی په خپل هیواد کې د بلې کورنۍ جګړې، د واک په سر د نښتو او د بهرنیو ستراتیژیکو محاسبو لپاره د قرباني کېدو پر ځای عادي ژوند غواړي: امنیت، کار، زده کړو ته لاسرسی، سوداګرۍ او د خپلو کورنیو لپاره د روښانه راتلونکي ډاډ غواړي. بڼا د افغانانو لپاره انتخاب نه جګړه او نه هم انزوا ده، بلکې انتخاب دادی چې له نړۍ سره تعامل ولرو او په خپله خاوره کې مو جګړه نه وي؛ له ګاونډیانو سره اړیکې ولرو، خو خپلو پریکړو کې خپلواکي له لاسه ور نکړو؛ اصلاحاتو ته تسلسل ورکړو، خو هېواد د ویجاړې لوري ته بیا تلل په هیڅ ډول د منلو وړ غوراوی نه دی. د هېواد تر ټولو ستره ستراتیژیکه اړتیا دا ده چې د نورو لپاره د سیالیو ډګر نه، بلکې د خپلو خلکو د سولې، ثبات، د سمون او بدلون په بهیر کې د تسلسل او اقتصادي پرمختګونو کور وي.